

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en
eigenaar van dit blad, grootte Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per druk-
regel.

TONGEREN, DEN 30 JULI.

Kiezingen van 2 Augustus.

Wij verzoeken de kiezers de volgende namen op hunne stembriefjes te schrijven :
MM. Baron GUSTAVE DE WOELMONT,
Louis JULLIOT,
Graaf FR. DE BORCHGRAVE d'ALTENA.

Het is onnodig andere aanduidingen bij de namen der kandidaten te voegen. De woonplaats, bij voorbeeld, mag er niet bijgevoegd worden ; dit zou volgens de wet eene voldoende reden zijn om het stembriefje te doen vernietigen.

De namen van den senateur en der twee representanten moeten op hetzelfde kiesbriefje geschreven worden. De eerste naam telt voor het Senaat ; de twee laatste voor de Kamer der Volksvertegenwoordigers. Het is dus van het grootste belang van den naam van M. den baron de Woelmont aan het hoofd der lijst te plaatsen.

KIEZERS

van het arrondissement Tongeren.

Gij zijt zamengeroepen om toekomstenden dinsdag over te gaan tot de kiezing van eenen senateur en twee representanten.

Meer dan ooit is het noodzakelijk van deel te nemen aan de kiezing : vooreerst omdat onze tongersche liberalen op het gunstig oogmerk loeren om hunne kandidaten in de Kamers te stooten ; en ten tweede omdat het van deze kiezing zal afhangen of ons land eindelijk tot de politiek van eendracht en vrijheid zal terugkeeren of op nieuw onder den voet onzer verfoeide en ongodsdienstige doctrinaren zal nedergedrukt worden.

De liberale kandidaten van Tongeren hebben zich tot heden niet openlijk aan de kiezers aangeboden. Zij wachten, zegt men, het laatste oogenblik af om bij verassing onze delfte representanten overhoop te werpen. Zij zoeken de katholieke kiezers gerust te stellen, door hun te laten gelooven dat er geen strijd zal zijn. Men heeft dien toer nog al eens zien lukken. De katholieke kiezers zijn doorgaans brave menschen die het ongelijk hebben van zich gemakkelijk iets te laten wijs maken. Zij laten zich opdransen dat hunne kandidaten niet zullen bestreden worden, zij blijven gerust t'huis en slapen op de twee ooren. Ondertusschen komt de liberale wolf uit het bosch en 's anderendaags verneemt de goede

katholieke kiezers met veel verwondering dat de liberale kandidaat gekozen is.

Zal het den 2 augustus op die manier gaan in het arrondissement Tongeren ? Ja, indien de kiezers niet in groot getal naar de kiesvergadering komen. Want wij hebben het reeds over veertien dagen gezegd, twee liberale kandidaten zitten achter de gordijn gereed om uit elken misslag der katholieken voordeel te trekken.

De mannen die wij aan den keus der kiezers aanbieden, behoeven niet meer aangeprezen te worden. Sedert menige jaren verdedigen zij in de beide Kamers de belangen van ons arrondissement, en hetgeen wel bewijst dat zij hun mandaat met deiftigheid vervuld hebben, dat is dat onze tegenstrevers hun geen enkel verwijt kunnen doen. Indien onze uitgaande vertegenwoordigers ooit aan een hunner plichten te kort gebleven waren, is het dan niet zeker dat onze liberalen hun dit alle dagen zouden verwijten ? Hoe ! het smeerblad dat den naam van *Vedette* draagt, dat van den 1° januari tot den 31 december schreeuw tegen al wat katholijk is, de *Vedette* die niets verwaarlost om onze vertegenwoordigers te bestrijden, die weet heden geen enkel verwijt uit te brengen tegen de heeren de Woelmont, Julliot of de Borchgrave !

Schreeuwen, kessen en den fellen spelen, gelijk die van Tongeren zeggen, wanneer de vijand verre is, dat is waarachtig al te gemakkelijk. Maar beden dat het gedrag onzer representanten aan het vonnis der kiezers onderworpen wordt, heden is het kwestie van die mannen met iets anders dan met ijdele woorden te bestrijden. De kiezers zeggen u heden, *Vedette*, indien uwe aanvallen tegen de uitgaande leden waarheid behelzen, dan moet gij den moed hebben om hen openlijk te bevechten, dan moet gij uwe twee doctrinaire kandidaten niet verstoken houden, maar hunne namen boven aan het firmament uwer *Vedette* durven plaatsen, zoals de *Postrijder* het doet voor de uitgaande leden.

Waarom doet gij het niet, *Vedette* ? Is het niet omdat gij zelf verstaat dat de openbare denk wijze vijandig is aan u en aan uwe kandidaten ? Is het niet omdat gij begrijpt dat uwe kandidaten geen kans van lukken hebben indien zij onder uw vaandel het strijdperk binnenkomen ? Is het niet om hen bij de onnooze lieden te laten doorgaan als kandidaten die niet vijandig zijn aan kerk en godsdienst en om hun hier en daar eenige katholieke stemmen aan de hand te doen ?

Maar graaf Pulawsky droeg hem voorwaarts, trok hem naar het rijtuig, dat weinige schreden van de tuindeur hen wachtte.

Benjowsky verzette zich niet. Hij had vroeger den vreeslijken eed gedaan ; hij mocht niet meinedig worden, hij moest hem vervullen.

Zij stegen in het rijtuig, de koetsier legde de zweep over de peerden, en als een doffe donder klom het geratel der voortrollende wielen in de stilte van den nacht.

De maan bescheen nog altijd met haar helder zilvertlicht het eenzaam, zwiigende park en het groote hooft slot, dat daar stil en donker stond, en van 't welk nog slechts twee vensters waren verlicht, de vensters van Leonore's slaapkamer. Zij lag op hare knieën nevens de wieg van haar kind ; zij had de handen gevouwen, en met een stralenden glimlach baren zoon aanschouwende bad zij tevens voor den vader en zijn kind.

Arme Leonore ?

X.

LAUWEREN EN KETENS.

Sinds een half jaar woedde de burgeroorlog in het ongelukkige, zwaar geteisterde Polen.

Sinds een half jaar stonden de koningsgezinden tegenover de gekonfedeerde, dat wil zeggen de republikeinen, de eersten strijdende voor den troon en den koning Stanislaus van Polen ; de anderen strijdende voor het volk, of liever voor de vrijheden en voorrechten van den adel, die het zeer natuurlijk vond, dat men het volk verdrukte, onder den voet trad en vrije menschen als slaven en lijfeigenen verkocht, maar die het als eene heiligheidsbeschuwd dat koning Stanislaus den adel van eenige zijner voorrechten berooven en, bij voorbeeld, niet vergunnen wilde, dat de koning slechts eene pop was, welke de

Katholieke kiezers, verlangt gij den tijd der doctrinaire dwingelandij terug te zien ? Verlangt gij dat het ministerie erger dan ooit de liberale grondstelsels toepasse, zoals zijn programma het aankondigt ? Verlangt gij dat voortaan de priester en 't katholiek onderwijs uit de school verbannen worden ? Verlangt gij dat uw kerkhof geschonden en ontheiligd worde, dat men hem verandere in eenen gemeenen delfput waar iedereen na zijne dood, al had hij geleefd als eene redeloze beest, heengevoerd en onder de bewaking van eenen garde-champêtre ondergestopt wordt ? Verlangt gij den tijd zien terug te keeren toen alle plaatsen van de grootste tot de kleinste aan de domme slaven van het ministerie uitgedeeld werden, toen het genoeg was van zijne plichten jegens kerk en godsdienst te kwijten, zonder te willen neerbuigen van MM. Frère-Orban en Bara, om ongenadig uit alle ambten gestoten te worden ?

Neen, kiezers, wij kennen u lang genoeg om te weten dat zulk uw verlangen niet is. Gij verlangt dat het godsdienstig onderwijs in de scholen behouden worde, omdat gij uwe kinderen niet in de grondbeginselen der vrijdenkerij en der ongodsdienstigheid wilt opvoeden. Gij verlangt dat het kerkhof de geheilige plaats blijve waar gij op het graf van ouders of kinderen kunt nederknien. Gij verlangt dat de ambten aan de ware verdienste en niet uitsluitelijk aan de driftige partijmannen gegeven worden. Gij verlangt, in een woord, dat België terugkome tot het echt vaderlandsch politiek van eendracht en onpartijdigheid aan hetwelk wij onze vrijheid en onze onafhankelijkheid verschuldigd zijn.

Zoo dit inderdaad uw verlangen is, kiezers, dan is het uwen plicht toekomstenden dinsdag uwe stem te komen geven aan de heeren de Woelmont, Julliot en de Borchgrave, opdat de uitslag der kiezing van Tongeren eene welsprekende protestatie zij tegen de onvaderlandsche politiek van het gevallen doctrinaire ministerie.

Nooit, sedert 1850, bevond België zich in moeilijker omstandigheden dan heden. Twee machtige geburen bedreigen onze grenzen en ons klein landje heeft de eendracht en de medewerking van al zijne kinderen noodig om de gevaren van dit oogenblik te ontkomen. Het nieuw ministerie van M. d'Anethan is bezield met die ware vaderlandsliefde die in zulke tijden vereischt is. Zijne tegenstrevers zelve zijn daarover ten akkoord.

Is het wel in zulke omstandigheden dat het betaamt het ministerie te bestrijden ? Neen,

adelijke heeren naar hun goedvinden lieten handelen en spreken.

De koning had de stotheid gehad de erkenning van eenige besluiten zijns rijksraads te weigeren ; hij was nog verder gegaan en had zelfs den adel het recht willen ontnemen zich als onbepaalde heeren hunner boeren en lijfeigenen de beslissing over hun leven en dood aan te matigen. Hij wilde aan de magnaten wel veroorloven hunne onderzaten en diensars te verhandelen, gelijk men een peerd of os koopt of verkoopt, maar hij wilde hun niet veroorloven dat zij deze menschen ook naar believen doodden mochten, gelijk men een peerd of een os slacht. De koning had beweerd, dat de boeren en de gemeene menschen niet alleen de lijfeigenen hunner heeren maar bovendien de onderdanen van den koning waren, een gedeelte van het poolsche volk, voor 't welk de koning bij zijne troonbestijging gezworen had een vader en weldoener te zijn.

Stanislaus wilde zijnen eed vervullen, en zoo hij er al niet aan denken kon van slaven en lijfeigenen een vrij volk te maken, wilde hij het echter een weinig in veiligheid stellen voor de dwingelandij en willekeur der magnaten, van welk ieder op zijne goederen een koning was, machtiger dan de koning van Polen, waot zij waren niet afhankelijk van een rijksdag, en hadden geen veto te vrezen ; zij behoefden hunne doodvonnissen niet door rechters te doen ondertekenen, maar vonnissen en gaven den veroordeelden aan den beul over, die zich van de knoet in plaats van 't zweerd bediende. De koning had dus een edikt uitgevaardigd, waarbij bij ook de lijfeigenen en boeren onder de bescherming der wet stelde en plechtig verklaarde, dat aan geen hunner de doodstraf mocht worden voltrokken, ten zij die door de rechters of overheid wettig

alle burgers wier hart voor vaderland en vrijheid klopt, moeten zich rond het gouvernement scharen om aan den vreemdeling te bewijzen dat het gansche land eensgezind is en dat de aanvaller, van welken kant hij ook kome, ons gereed zal vinden om ons vaderlandsch bestuur de hand te leenen.

Blijft dan den 2 augustus niet t'huis, ware patriotten ! Eendracht maakt macht ! Hoe talrijker gij aan de kiezing zult deelnemen, hoe welsprekender zult gij uwe gehechtheid aan vrijheid en vaderland bewijzen.

Programma der liberalen. Let wel op !

De tijden zijn voorbij, dat de liberalen, om de oogen te verblinden, spraken van hunne *verklieftheid aan het geloof onzer vaderen*. Zij hebben hun masker afgelegd, en verklaren nu openlijk, dat zij *vijanden van den godsdienst zijn*.

Voor de kiezing van 14 juni hebben de liberalen van Gent, in hunnen omzendbrief duidelijk gezegd, dat zij den priester uit de school wilden verbannen ; in andere woorden, dat, waren zij meester, geen catechismus of christelijk onderwijs in de scholen meer zoude gegeven worden.

Na de kiezing, die nogtans voor hen eene duchtige les is geweest, hebben de liberalen uit geheel België, te Brussel vergaderd op 15 juli, eenparig het volgende programma aangenomen :

- 1° Geen christelijk onderwijs meer in de scholen !
- 2° Geene gewijde kerkhoven meer !
- 3° Berooving der kerk van de vergelding die haar rechtvaardig toekomt !
- 4° Verplichting der priesters tot den dienst van het leger en van de burgerwacht !

Een woord over deze vier punten :

1° In het jaar 1842 is er in onze Kamers, omtrent met eenparige stemmen, eene goede wet aanvaard, die tot hertoe de beste vruchten heeft voortgebracht, volgens welke de Catechismus door de meesters en de priesters aan de kinderen in de scholen geleerd wordt. Alsdan wilde men verstaan, hetgeen alle wijze menschen zeggen, dat het niet genoeg is den kinderen te leeren lezen en schrijven, maar dat men hun, van jongs af, van God en zijn gebod moet spreken.

2° Tot hertoe bestaat er over de kerkhoven eene wet, die iedereen moet voldoen, en lang voldaan heeft. Voor elken doode moet er eene gevoeglijke plaats zijn op het kerkhof ; — de protestanten worden bij de protestanten be-

was uitgesproken. De voornamste heeren magnaten, de geheele adel van Polen had zich verenigd tot een kreet van toorn en verbolgenheid over deze ongehoorde handelwijze des koning, en op den volgende rijksdag hadden zij eenstemmig hun veto ingelegd tegen deze dwingelandij des konings, waren zelfs zoo ver gegaan van hem met ongehoorzaamheid en afzetting te dreigen, indien Stanislaus dit edekt niet introk.

De koning had zich inderdaad te zwak gevoeld, om den aandrang der grooten weerstand te bieden, maar de troon scheen hem evenwel een te aangename zetel om hem gewillig te verlaten. Hij wendde zich derhalve tot de keizerin van Rusland en verzocht haar om bijstand en bescherming tegen zijne trotsche magnaten en starosten. Rusland was gerne bereid den koning van Polen hulp te verleenen en den troon voor hem te behouden, om er zich zelf misschien later op te plaatsen. Een russisch leger rakte dus Polen binnen en stelde zich ter beschikking des konings.

De adel schreeuwde nu over landverraad en riep geheel Polen op, om het vaderland te beschermen tegen het invallende russische leger.

Maar ook de koning riep geheel Polen op, om den troon te beschermen tegen de dwingelandij der starosten en waiwodens.

Iedereen greep de wapens, om zich bij de partij aan te sluiten, tot welke zijne gezindheid of belang hem trok, en van stad tot stad, van dorp tot dorp, breidde zich de burgeroorlog uit en drong met zijn heilloozen strijd in ieder huis, ieder gezin. Geheel Polen weergalmde van wraakgeschrei, wapengekletter en kanongebulder, stroomden bloeds werden vergoten, iedere dag zag eene nieuwe schermutseling, een nieuw gevecht, maar geen beslissend gevecht, geen